Pregaria.cat

Entrada

Tres estances en el camí de la pregària

La pregària es pot comparar a un procés, un camí, una casa amb estances diverses

Quan la nostra pregària és més aviat esporàdica resulta complex reflexionar sobre el procés; però a mesura que hi dediquem un temps de forma més constant ens anem adonant de que amb el temps la pregària evoluciona.

L'Esperit que ens mou i ens inspira és sorprenent, i ens va conduint vers un àmbit d'amor i compromís cada vegada més arrelat i ferm.

Presentem tres estances que es poden donar en el procés de la meditació i la pregària: **Seguiment, Alteritat, Comunió.**

SEGUIMENT: Possiblement es el temps més meditatiu, aquell que es fonamenta en la reflexió i meditació sobre l'Evangeli, i té com a centre la Persona, els fets i les paraules de Jesús. Escoltant i sentint el que fa i el que expressa anem descobrint una nova imatge de Déu, uns valors de vida i la necessitat de seguir com a deixebles el que Jesús ens proposa i ens aconsella.

Època de canvi, de conversió, de descoberta, punt d'arribada després d'una llarga caminada a les fosques.

ALTERITAT: Aquell Jesús de l'Evangeli, el Mestre de vida que tan ens ajuda a enfocar la nostra amb novetat, es va descobrint en el nostre mateix interior. Per dir-ho d'alguna manera va passant del text al cor, de la Paraula viva dels Evangelis a la Paraula que ens habita i vitalitza des de dintre mateix de la nostra profunditat.

La reflexió es simplifica, hi ha una nova manera d'entendre sense necessitat de discurs mental, de comparacions i ni de propòsits o models. Hem passat del ressò que provocava en el nostre interior la reflexió i la lectura, a que soni directa en el cor i tendeixi a ressonar cap enfora, cap a la vida. Ell és ja l'Altre, obert, dialogant, que porta iniciativa, que ens captiva i guia des de la profunditat de l'ésser.

COMUNIÓ: L'alteritat mantenia encara una relació entre dos, però l'estimació que rebem com a do d'Ell va arrossegant-nos vers una nova configuració interior. Sense confusió es va donant una fusió, aquella pròpia de la comunió. Déu és Déu i nosaltres som nosaltres. Però Déu és amb nosaltres i nosaltres som en Déu. Res del nostre ésser resta anul·lat. Mai un Pare permetria que el seu fill minves en personalitat i perdés la seva llibertat i la seva capacitat d'amor. Però són les dues llibertats i els dos amors que es fonen en una comunió inefable, que canvia tota la vida. La pregària representa un moment d'aquesta comunió, que sempre hi és, i també és també un espai de vida eterna, ja que la mort no canviarà la comunió sinó que portarà l'expansió esclatant i lliure d'espai i temps.

Aquestes són tres estances del camí, del procés de la pregària. Cadascuna d'elles generalment consta també d'altres cambres més menudes i transitòries. Tots som cridats a caminar, sense cap pressa, ni ganes de canvis. Aquests venen de forma natural i moltes vegades imprevista. És l'Esperit Sant qui té les claus dels diversos recintes, qui obra els llums i preparà els continguts i les vivències.

Jesús Renau sj.